

Sygn. akt I C 490/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maciej Plaskacz

Protokolant stażysta Natalia Tomaszewska

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 r. w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.**

przeciwko **J. R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powodowego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 12.869,08 zł (dwanaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt dziewięć złotych 8/100) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 12.639,08 zł od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powodowego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 2.578 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 490/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 listopada 2014 r. (k. 3-6) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powodowy B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego J. R. kwoty 12.869,08 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Strona powodowa wyjaśniła, że dochodzi roszczeń z tytułu umowy pożyczki nabytych w drodze przelewu od pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) SA we W., wcześniej działającego pod (...) Bank SA we W..

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym dnia 4 grudnia 2014 r. (k. 7) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił stronie powodowej kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami oraz kwotę 2.561 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wskazany nakaz zapłaty pozwany zaskarżył w całości sprzeciwem (k. 10), w którym podniósł zarzut przedawnienia.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2015 r. (k. 16) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przywrócił pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G..

W piśmie procesowym z dnia 7 kwietnia 2015 r. (k. 21-23) strona powodowa podniosła, że bieg przedawnienia został kilkukrotnie przerwany i nie doszło do przedawnienia dochodzonej wierzytelności.

Na rozprawie dnia 3 września 2015 r. (k. 81) pozwany zajął stanowisko, że roszczenie objęte żądaniem pozwu podlega dwuletniemu przedawnieniu.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwyczajnym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 listopada 2008 r. J. R. jako pożyczkobiorca (...) Bank spółka akcyjna we W. jako pożyczkodawca zawarli umowę pożyczki kwoty 13.968,12 zł na okres od dnia 28 listopada 2008 r. do dnia 18 listopada 2012 r. Oprocentowanie pożyczki zostało uzgodnione na 9,5% w skali roku, natomiast spłata miała nastąpić w 48 ratach miesięcznych po 350 zł począwszy od 18 grudnia 2008 r. (§ 1 pkt 5 i 6). Strony ustaliły, że pożyczkodawca za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne). Stopa odsetek karnych ma charakter zmienny i jest równa czterokrotności stopy lombardowej NBP.

Dowód:

Umowa z dnia 28 listopada 2008 r. – k. 35-36

Dnia 7 lutego 2012 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna we W. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący wierzytelności z umowy pożyczki z dnia 28 listopada 2008 r.: należność główną w kwocie 11.704,57 zł, odsetki za okres od dnia 28 listopada 2008 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego w kwocie 4.183,01 zł oraz należne koszty, opłaty i prowizje w kwocie 230 zł. W dniu 31 lipca 2012 r. wskazany tytuł został zaopatrzony w klauzulę wykonalności przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Grudziądzu w wykonaniu postanowienia z dnia 27 lipca 2012 r. na skutek wniosku złożonego dnia 19 lipca 2012 r.

Dowody:

Bankowy tytuł egzekucyjny z klauzulą wykonalności – k. 37-38

Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k. 2 akt sprawy I Co 2203/12

Postanowienie z dnia 27 lipca 2012 r., I Co 2203/12 – k. 39 akt sprawy, k. 16 akt sprawy I Co 2203/12

Na podstawie opisanego tytułu wykonawczego na wniosek wierzyciela (...) Bank (...) spółka akcyjna we W. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M. prowadził przeciwko pozwanemu na podstawie wniosku z dnia 5 września 2012 r. postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 28 marca 2013 r.

Dowód:

Wniosek o wszczęcie egzekucji – akta sprawy Km 39681/12

Postanowienie Komornika Sądowego z dnia 28 marca 2013 r. – k. 40

Na rzecz banku zostały uiszczone następujące kwoty tytułem spłaty pożyczki:

w grudniu 2008 r. – 350 zł, w lutym 2009 r. – 400 zł, w marcu 2009 r. – 350 zł, w maju 2009 r. – 350 zł, w czerwcu 2009 r. – 770 zł, w październiku 2009 r. – 100 zł, w listopadzie 2009 r. – 250 zł, w grudniu 2009 r. – 250 zł, w styczniu 2010 r. – 250 zł, w październiku 2012 r. – 4.241,08 zł, w listopadzie 2012 r. – 1.203,19 zł, w grudniu 2012 r. – 2,06 zł i w styczniu 2013 r. – 1.657,82 zł.

Dowód:

Zestawienie wpłat – k. 51

Umową z dnia 29 listopada 2013 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna we W. dokonał przelewu na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. wierzytelności m.in. przeciwko pozwanemu z tytułu umowy z dnia 28 listopada 2008 r.

Dowód:

Umowa przelewu wierzytelności – k. 41-46

Sąd zważył, co następuje:

Obrona procesowa pozwanego sprowadziła się do podniesienia zarzutu przedawnienia. Powstanie i wysokość długu oraz przelew wierzytelności pozostawały poza sporem.

Ocena zarzutu przedawnienia musi być poprzedzona ustaleniem charakteru dochodzonego roszczenia. Z treści przytoczeń faktycznych strony powodowej wynika jednoznacznie, że domaga się ona zaspokojenia roszczeń z tytułu umowy pożyczki z dnia

28 listopada 2008 r. Załączony do pozwu dokument (k. 35-36) obejmuje dwie umowy: pożyczki kwoty 13.968,12 zł oraz przyznania limitu kredytowego w kwocie 50.000 zł. Przyznanie limitu kredytowego zostało uzależnione od warunków (§ 2 ust. 4), na których spełnienie nie wskazywała żadna ze stron. Treść bankowego tytułu egzekucyjnego przemawia za tym, że dług pozwanego wobec banku ma swe źródło wyłącznie w umowie pożyczki.

Do takich wniosków prowadzi również analiza wpłat dokonanych dobrowolnie przez powoda, z których część opiewa dokładnie na uzgodnioną w umowie wysokość raty 350 zł. W tym stanie rzeczy zeznania pozwanego próbującego wykazać, że przedmiotem sporu są roszczenia z umowy o udzielenie limitu kredytowego, nie zasługują na uwzględnienie.

Z przedstawionych względów należało przyjąć, że strona powodowa dochodziła roszczenia wynikającego z umowy pożyczki uregulowanej w art. 720 i nast. k.c. Wobec braku przepisów szczególnych roszczenie takie przedawnia się w trzyletnim terminie jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela – bank (art. 118 k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Jak wynika z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W myśl art. 124 § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Według natomiast art. 124 § 2 k.c., w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

W czasie trwania umowy pożyczki bieg przedawnienia rozpoczynał się odrębnie dla poszczególnych rat wynoszących po 350 zł z nadejściem terminu ich wymagalności, przy czym termin zapłaty pierwszej raty miesięcznej został ustalony na dzień 18 grudnia 2008 r.

Bieg przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia został przerwany na skutek następujących działań pierwotnego i obecnego wierzyciela: złożenia w dniu 19 lipca 2012 r. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu, przy czym przedawnienie zaczęło biec na nowo po nadaniu klauzuli dnia 27 lipca 2012 r., oraz wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego dnia 5 września 2012 r., przy czym przedawnienie zaczęło biec na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego postanowieniem z dnia 28 marca 2013 r. Ostatnią czynnością przerywającą bieg przedawnienia było wytoczenie powództwa dnia 27 listopada 2014 r.

Analiza przedstawionej sekwencji zdarzeń prowadzi do wniosku, że termin trzyletni mógł upłynąć jedynie w odniesieniu do ośmiu rat pożyczki, które stały się wymagalne w okresie od 18 grudnia 2008 r. do 18 lipca 2008 r. Ich suma wynosi 2.800 zł, natomiast w czasie między grudniem 2008 r. a styczniem 2010 r. pozwany dokonał dobrowolnie wpłat na łączną kwotę 3.070 zł. Zgodnie z § 1 ust. 7 umowy dokonane wpłaty zostały zarachowane na poczet zapadłych wymagalnych rat miesięcznych, co doprowadziło do wygaśnięcia zobowiązania w zakresie rat, które ewentualnie mogłyby ulec przedawnieniu. Należy dodać, że w późniejszym czasie na poczet spłat na rzecz wierzyciela wpłynęło 7.104,15 zł, co doprowadziło do wygaśnięcia również ewentualnych należności ubocznych powstałych wcześniej niż trzy lata przed pierwszym przerwaniem biegu przedawnienia. Podsumowując, podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie okazał się zasadny.

Z podanych względów, na podstawie art. 720 k.c., powództwo podlegało uwzględnieniu, o czym orzeczono w punkcie I sentencji.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Ustawodawca dopuścił również uprawnienie żądania odsetek od zaległych odsetek od dnia wytoczenia o nie powództwa (art. 482 § 1 k.c.). W realiach niniejszej sprawy zasadne było żądanie odsetek za opóźnienie od niespłaconego kapitału oraz odsetek naliczonych przed wytoczeniem powództwa, przy czym stopa żądanych odsetek mieściła się w granicach wyznaczonych przepisami o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.). Zawarta umowa nie zawiera natomiast postanowień uprawniających pierwotnego wierzyciela do żądania odsetek według stopy umownej od naliczonych kosztów. Strona powodowa będąca następcą prawnym pierwotnego wierzyciela pod tytułem szczególnym również nie może korzystać z takiego uprawnienia. Z tego względu roszczenie o odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek umownych od dochodzonych kosztów podlegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 100 zd. drugie k.p.c. Strona powodowa uległa jedynie co do nieznacznej części swojego żądania, ponosząc koszty procesu w kwocie 2.578 zł, na którą składały się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 2.400 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 161 zł oraz opłata skarbową od złożenia pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł. Pozwany jako przegrywający proces powinien zwrócić wymienione koszty stronie powodowej.